Dimecres 34 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 21,12-19): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Posaran les mans sobre vosaltres, i us perseguiran, i us duran a les sinagogues i a les presons, i us portaran davant els reis i governadors per causa del meu nom; i us servirà per a [donar] testimoniatge. Proposeu-vos, doncs, en els vostres cors de no premeditar com respondreu, perquè jo us donaré llengua i saviesa a què no podran resistir o contradir tots els vostres adversaris. I sereu traïts pels pares i germans i parents i amics, i mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tots a causa del meu nom. Però no es perdrà ni un cabell del vostre cap. Amb la vostra paciència posseireu les vostres ànimes».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Amb la vostra paciència posseireu les vostres ànimes»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui parem esment en aquesta breu i incisiva sentència de nostre Senyor, la qual se'ns clava a l'ànima, i en ferir-la ens fa pensar: ¿per què és tan important la perseverança?; ¿per què Jesús fa dependre la salvació de l'exercici d'aquesta virtut?

Perquè el deixeble no és més que el Mestre —«Sereu odiats de tots a causa del meu nom» (Lc 21,17)—, i si el Senyor va ser signe de contradicció, els seus deixebles també ho serem necessàriament. Se n'apoderaran del Regne de Déu els qui fan violència, els qui lluiten contra els enemics de l'ànima, els qui lluiten amb energia aquesta “bellíssima guerra de pau i d'amor”, com li agradava dir a sant Josepmaria Escrivà, en la qual consisteix la vida cristiana. No hi ha roses sense espines, i no és el camí cap al cel un viarany sense dificultats. Per això, sense la virtut cardinal de la fortalesa, les nostres bones intencions acabarien essent estèrils. I la perseverança forma part de la fortalesa. Concretament, ens empeny a tenir la força que cal per portar amb joia les contradiccions.

La perseverança en grau màxim es verifica a la creu. Per això, la perseverança confereix llibertat en atorgar la possessió d'un mateix mitjançant l'amor. La promesa del Crist és indefectible: «Amb la vostra paciència posseireu les vostres ànimes» (Lc 21,19), i és així perquè el que ens salva és la Creu. És la força de l'amor el que ens dóna a cadascú l'acceptació pacient i joiosa de la voluntat de Déu, quan aquesta

—com succeeix a la Creu— contraria en un primer moment la nostra pobra voluntat humana.

Tan sols en un primer moment, perquè després s'allibera l'energia desbordant de la perseverança que ens mena a comprendre la difícil ciència de la creu. Per això, la perseverança engendra paciència, la qual va més enllà de la simple resignació. Més encara, no té res a veure amb actituds estoiques. La paciència contribueix decisivament a entendre que la Creu, molt abans que dolor, és essencialment amor.

Qui va entendre millor que ningú aquesta veritat salvadora, la nostra Mare del Cel, ens ajudarà a nosaltres a comprendre-la.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La paciència és l'arrel i la defensa de totes les virtuts: consisteix a tolerar els mals aliens amb ànim tranquil, i en no tenir cap ressentiment amb qui ens el causa» (Sant Gregori el Gran)

- «Aquesta és la gràcia que hem de demanar: la perseverança. I que el Senyor ens alliberi de les fantasies triomfalistes. El triomfalisme no és cristià, no és del Senyor. El camí de tots els dies, en la presència de Déu: aquest és el camí del Senyor. Anem per aquest camí!» (Francesc)

- «El martiri és el testimoniatge suprem donat a la fe; significa un testimoniatge que arriba a la mort. El màrtir dóna testimoni del Crist, mort i ressuscitat, al qual està unit per la caritat. Dóna testimoni de la veritat de la fe i de la doctrina cristiana» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.473)